

Prof. dr. DMITRI AVDEEV

Dumnezeu este atât de aproape

Povestiri și amintiri

Traducere din limba rusă
Gheorghită Ciocioi

editura
Σοφία

București

CUPRINS

Binecuvântare arhierescă ori despre cum se reîntoarce o cruciuliță	5
Cerul – atât de aproape	13
Despre sfințitul mărturisitor Petru de Velikodvorie	13
„Cereți și vi se va da” (Matei 7, 7)	25
Nouă euro de la părintele Paisie	29
Un an de pocăință	35
Fedor Lukici	42
Lumea e ținută de rugăciune	48
Doi egumeni	51
Arhimandritul Grigorie	51
Schiarhimandritul Ieremia	54
Întâlniri duhovnicești	57
Arhimandritul Serghie Petin	57
Arhimandritul Adrian Kirsanov	63
Schiegumenul Ieronim Verendeakin	70
Arhimandritul Ioan Krestiankin și darurile sale	76
Arhimandritul Teofil Părăian	84
Scrisoarea Patriarhului Alexei	89
Schimonahia Mihaila	92

Însemnări de pelerin94
Maica Domnului Maheriotissa94
Maica Domnului Hodighitria „Cea
neagră”96
Toporașii preacuviosului Agapit . . .100
Dănțuiri ale inimii. „Sporitoarea
grânelor”102
Sfântul Mare Mucenic Dimitrie și Sfântul
Mare Mucenic Trifon în sufletul meu și
în icoană.105
Din jurnalul de medic108
O întâmplare memorabilă109
Minunata întoarcere la viață112
O mamă fericită.113
Boala ca cruce de la Domnul.114
Rețeta familiei fericite115
Povestiri117
Oul stricat.117
„Din cuvintele tale vei fi osândit”
(Matei 12, 7)122
De la inimă la inimă.127

Comenzi:
www.librariasophia.ro

Difuzare:
SUPERGRAPH
Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3,
031216, București
Tel.: 021-320.61.19; fax: 021-319.10.84
e-mail: contact@supergraph.ro
www.librariasophia.ro
www.sophia.ro

Vă așteptăm la
LIBRĂRIA SOPHIA
str. Bibescu Vodă nr. 19,
040151, București, sector 4
(lângă Facultatea de Teologie)
tel. 021-336.10.00; 0722.266.618
www.librariasophia.ro

BINECUVÂNTARE ARHIEREASCĂ ORI DESPRE CUM SE REÎNTOARCE O CRUCIULIȚĂ

Redactor: Diana-Cristina Vlad

Traducere după originalul în limba rusă: Dmitri Avdeev, *Nebo blizko. Rasskazî i vospomînanîna*, Moscova, 2019.

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AVDEEV, DMITRII ALEKSANDROVICH

Dumnezeu este atât de aproape: povestiri și amintiri / prof. dr. Dmitri Avdeev; trad. din lb. rusă Gheorghîță Ciocoi – București: Editura Sophia, 2020
ISBN 978-973-136-742-2

I. Ciocoi, Gheorghîță (trad.)

M-am născut în Ciuvașia, într-o regiune unde se află două vechi sate rusești: Kolțovka și Zelenovka. În Kolțovka. În urmă cu 55 de ani. Apoi, familia noastră a trăit multă vreme în Urali, la Celeabinsk. Acolo s-au întâlnit părinții mei și tot acolo și-au terminat studiile superioare: mama – Medicina, iar tata – Politehnica. Acolo s-au și căsătorit. În 1978, ne-am mutat la Ceboksari, unde părinții mei locuiesc până în ziua de astăzi.

În aceeași perioadă, după moartea fostului arhiepiscop, a venit aici Episcopul Varnava Kedrov. Până atunci, vladica, vreme de două decenii, s-a nevoit la Troița Serghieva Lavra, în 1976 fiind hirotonit episcop de Ceboksari și Ciuvașia. Slujitor râvnitor al Biserii-

cii lui Hristos, adevărat monah și arhipăstor înțelept (astăzi mitropolit), a condus eparhia aproape 40 de ani – o eparhie care acum a fost ridicată la treapta de mitropolie a Ciuvașiei.

Câteva cuvinte despre originile vlădicăi Varnava...

Mitropolitul Varnava (în lume Vladimir Viktorovici Kedrov) s-a născut pe data de 21 aprilie 1931 în satul Vîsokoe, regiunea Reazan, într-o familie credincioasă. Bunicul său patern, protopopul Ioan, a fost ultimul preot din acel sat. Strămoșii săi au fost slujitori în acea biserică vreme de aproape 300 de ani. În 1929, când a fost un al doilea val de represiune împotriva slujitorilor Bisericii, a credincioșilor în general, protoiereul Ioan a fost arestat și împușcat.

În anul 1931, tatăl viitorului episcop Varnava, Viktor Kedrov, a fost numit slujitor în același sat Vîsokoe. În Duminica Iertării trebuia să fie hirotonit diacon, iar în duminica următoare, preot. Însă, cu câteva zile înainte de aceasta, în Săptămâna Brânzei, a fost arestat și dus la Reazan, unde a primit 10 ani de detenție. Soarta lui a rămas necunoscută. Casa și toa-

tă averea sa au fost preluate de colhoz, iar mama viitorului vlădică, pe nume Evdokia, care trebuia să nască în curând, s-a stabilit cu cei trei copii mici ai săi într-o casă unde urma să rămână puțină vreme. Familiile celor condamnați erau, de obicei, supuse surghiunului, iar peste o lună, în Sâmbăta Mare a aceluiași an, au venit să-i ia și să-i ducă în Siberia. Însă pentru mama viitorului vlădică au început chinurile nașterii și, în curând, a născut un băiat pe care l-a numit Vladimir – a fost cel de-al patrulea băiat. Autoritățile au amânat arestarea și și-au propus să se întoarcă peste câteva zile. Nu se știe din ce cauză nu s-au mai întors. Astfel, nașterea viitorului episcop a salvat această familie.

Am început să merg regulat la Liturghie din 1991. Mergeam să mă rog la catedrala Intrării în Biserică a Maicii Domnului. Spitalul la care lucram se afla la 20 de metri de biserică și de reședința vlădicăi Varnava. Profitând de îngăduința arhiereului – care a fost și a rămas deschis pentru enoriași chiar și acum, neținând seama de venerabila lui vârstă –, am început să

vin la el pentru sfaturi duhovnicești și binecuvântare. Aceste întâlniri au fost pentru mine un ajutor neprețuit. Vlădica mă primea întotdeauna cu multă deschidere – mă mângâia, mă povățuia și se ruga pentru mine. Am simțit mereu aceasta, cunoscând din experiență puterea și lucrarea rugăciunii lui.

Dar vreau să povestesc următoarea întâmplare. Cu mulți ani în urmă, nu-mi amintesc exact anul, mi-a dat drept binecuvântare o cruciuliță de argint, sfințită la mormântul Domnului, la Ierusalim. A spus privind în străfundul sufletului meu aceste cuvinte: „Pentru ca crucea ta să fie mai ușoară.” Am primit cruciulița cu mulțumire. M-am închinat înaintea vlădicăi și am plecat. Acasă am pus cruciulița într-o cutiuță în care păstram felurite sfințenii. Acolo se afla pământ de la sfânta canafcă a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de la Diveevo, pământ de la mormântul Sfintei Matrona a Moscovei, o părticică din racla Sfântului Filaret al Moscovei, frunze de măslin din Grădina Ghetsimani și alte sfințenii. Iar acum – iată și cruciulița binecuvântată de

episcop. Nu aveam cuvinte să descriu fericirea pe care o simțeam.

Au trecut ani... În 2004, o femeie m-a ajutat la publicarea proiectelor mele. Se numea Ludmila. Era neliniștită că soțul ei nu era botezat. Am vorbit de mai multe ori cu Ludmila despre aceasta. Am fost în vizită la ea, am făcut cunoștință cu soțul ei și am hotărât să-i dau ceva care, după părerea mea, putea să-l determine să se boteze. Mă gândeam că nu era departe de primirea acestei Taine. Am hotărât să-i dăruiesc cruciulița pe care o promisem de la vlădica Varnava. Mi se părea că nu e nici un rău în aceasta. Ba dimpotrivă, chiar ceva foarte bun! Cruciulița se afla atunci la pieptul meu. De cuvintele vlădicăi, adreseate mie, nu-mi mai aminteam.

Au trecut câțiva ani. Cu Ludmila și soțul ei, Roman, nu mai țineam legătura. Moscova, vai!, adeseori îi desparte pe oameni. Nu păstrasem nici numărul lor de telefon, deși mi-am amintit întotdeauna cu recunoștință de ajutorul Ludmilei.

Iată ce a urmat. În viața mea s-a ivit o grea încercare. Necazuri nenumărate. „Fii cu Hristos!”, astfel mă

povățuia mereu vlădica Varnava. „Trebuie să-ți porți crucea și în bucurii, și în necazuri.” Îmi doream cu adevărat să sărut cruciulița dată ca binecuvântare de vlădica, însă nu mai era în cutiuța cu odoare. Cum am putut să mă raportez cu atâta ușurătate la binecuvântarea bătrânului arhiepiscop? – mă întrebam. Am început să mă gândesc din ce în ce mai mult la acea cruciuliță. Chiar am visat-o. Deodată, mi-am dat seama că mă binecuvântase pe mine personal și că aceste cuvinte erau atât de importante și pline de taină... Mi-am dorit mult să o recapăt. Dar cum? Nu aveam nici un contact și, evident, această cruciuliță nu mai era a mea. De-a lungul anilor, soțul Ludmillei ar fi putut să o dăruiască altcuiva sau să o poarte la piept ori, pur și simplu, să o piardă sau să o uite pe undeva...

Numărul de telefon al Ludmillei l-am găsit într-o agendă veche. S-o sun, să n-o sun... Mi se părea cumva nelalocul său. Își va mai aduce aminte de mine? M-am hotărât totuși să o sun. Ludmila, din fericire, m-a recunoscut imediat. Și-a adus aminte de darul meu pentru Roman. Cu tristețe

în glas mi-a spus că soțul ei nu se botezase nici până atunci.

– Însă cruciulița de la dumneavoastră o păstrez așa cum se cuvine. Nici măcar nu am scos-o din pachetul, mi-a spus ea.

– Ludmila, trebuie să-ți spun cum a ajuns la mine.

I-am povestit atunci totul.

– Chiar am nevoie de ea. Dacă este posibil, te rog să-mi dai înapoi cruciulița, iar dacă Roman se hotărăște să se boteze, îi voi da alta.

– Desigur, am înțeles totul. E a dumneavoastră. Ați primit-o ca binecuvântare.

I-am mulțumit femeii. În sufletul meu era pace și sărbătoare.

Seara următoare, Ludmila mi-a adus cruciulița la serviciu. Am stat de vorbă multă vreme, apoi ne-am luat rămas bun. I-am fost nespus de recunoscător. Rămas singur în biroul meu, mult timp nu mi-a venit să cred că am recuperat acea cruciuliță. Lacrimi de bucurie îmi curgeau pe obraji. La urma urmei, era o minune. Nici anii, nici distanța nu m-au despărțit de această sfințenie atât de dragă.

„Te-ai întors, te-ai întors...” – vorbeam parcă cu o ființă vie cu cruciulița.